

ಮಾರ್ಚ್— ಏಪ್ರಿಲ್ ಬಂತು ಎಂದರೆ ಅದು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಪರ್ವಕಾಲ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ರ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳು, ಅಂಕಗಳು, ಫಲಿತಾಂಶಗಳು ಇವುಗಳೆಲ್ಲದರ ನಿರೀಕ್ಷೆ, ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ. ಪಾಸ್— ಫೇಲ್‌ಗಳ ನೋವು ನಲಿವುಗಳ ಸಮಿಶ್ರ. ಸಿಕ್ಕಿದ ಅಂಕ ಸಾಲಲಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವ ಬೇಸರ ಒಂದೆಡೆಯಾದರೆ, 'ಅಯ್ಯೋ ಇಷ್ಟು ಸಿಕ್ಕಿದೆಯಾ, ಧಾರಾಳವಾಯಿತು' ಎನ್ನುವ ಅಲ್ಪಸಂತೋಷಗಳ ಹರ್ಷೋದ್ವಾರ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ. ವರ್ಷದ 365 ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕೋರ್ಸ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಮಾಧ್ಯಮದವರಿಗೆ, ಪೋಷಕರಿಗೆ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗೆ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಮತ್ತು ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು 'ತೀವ್ರ ನಿಗಾ ಘಟಕ'ದಂತೆ ವಿಶೇಷ ಗಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತಿರುವುದಂತೂ ಸತ್ಯ. ಈ ಎರಡೂ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಭವಿಷ್ಯ ನಿರ್ಣಯಿಸುವಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸುವುದರಿಂದ ಇದು ಸಹಜವೇ.

ಆದರೆ ಒಂದು ಮಾತನ್ನಂತೂ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಲೇಬೇಕು— ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಮತ್ತು ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಪೂರ್ವ ತಯಾರಿ ಮತ್ತು ಫಲಿತಾಂಶಗಳು ಅಗತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿರುವುದು ಅತಿರೇಕದ ಪರಮಾವಧಿ. ಈ ಎರಡೂ ಹಂತಗಳ ಫಲಿತಾಂಶಗಳು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪೋಷಕರ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇದು ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಮರ್ಯಾದೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎನ್ನುವಂತೆ ಈಗಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ವಾಗಿಯೇ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಮತ್ತು ಫಲಿತಾಂಶದ ನಂತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮತ್ತು ಖಿನ್ನತೆಯ ಅನೇಕ ವರದಿಗಳು ಪ್ರತೀಕಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ.

ನಾವು ನಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾದಿ ತಪ್ಪುತ್ತಿರುವುದು ಇಲ್ಲಿಯೇ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಪೂರೈಸಲಾಗದ ನಮ್ಮ ಗುರಿ, ನಾವು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ನಮ್ಮ ಕನಸು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಮೂಲಕ ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಆತುರದಲ್ಲಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಐದೂ ಬೆರಳುಗಳು ಒಂದೇ ಸಾಮವಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮರೆತಿದ್ದೇವೆ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಸಾಧಿಸಿದ ಯಶಸ್ಸನ್ನು (ಫಲಿತಾಂಶ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ) ನಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತರ ಮಕ್ಕಳೂ ಸಾಧಿಸಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವೇನಿಲ್ಲ. ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಯ ಮಕ್ಕಳು ಪಡೆದ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಅಂಕಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳೂ ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ನೋವು ಅರ್ಥಹೀನ. ಇಂತಹ ಕಾರಣಗಳಿ ಗಾಗಿ ಪರಸ್ಪರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೋಲಿಕೆ ಮಾಡುವುದು, ಕೀಳಾಗಿ ಕಾಣುವುದು ಕಂಡು ಬರುವುದಲ್ಲದೆ, ಪೋಷಕರೂ ಕೀಳರಿವೆ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಫಲಿತಾಂಶ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅನುತ್ತೀರ್ಣಗೊಂಡ ಮಕ್ಕಳು ಪೋಷಕರಿಗಿಂತ, ಉತ್ತೀರ್ಣಗೊಂಡು ಶೇ.100 ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಖಿನ್ನತೆಗೆ, ಒತ್ತಡಕ್ಕೆ ಒಳಪಡುವ ಪೋಷಕರೇ ಹೆಚ್ಚು. ಇದು ಸಮಾಜದ ವಿಪರ್ಯಾಸವಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನು? 98 ಅಂಕ ತೆಗೆದರೂ ಇನ್ನೂ ಎರಡು ಅಂಕಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತಲ್ಲಾ ಎನ್ನುವ ಹಪಹಪಿಸುವಿಕೆ ಖಂಡಿತಾ ಆರೋಗ್ಯಕರವಲ್ಲ.

'ಇದು ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಯುಗ, ಎಷ್ಟು ಅಂಕ ತೆಗೆದರೂ ಸಾಲದು, ಸುಮ್ಮನಿರಿ ಮೇಡಂ' ಎಂದು ಬಹಳಷ್ಟು ಪೋಷಕರು ನನ್ನ ಬಳಿ ಅಲವತ್ತುಕೊಳ್ಳುವುದಿದೆ. ಹೌದು, ಅವರು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲೂ ಅರ್ಥವಿದೆ. ಆದರೆ ನೆನಪಿರಲಿ, ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಲ್ಲ. ಅಂಕಗಳು ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಮಾನದಂಡಗಳಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೂ ಮೀರಿದ ಮೌಲ್ಯಗಳು ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿವೆ. ಬದುಕಲು ಹಲವು ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ದಾರಿಗಳು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿವೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ

ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ, ನಾವು ಮಾಯಾಮೃಗದ ಬೆನ್ನೇರಿದ್ದೇವೆ. ಕಾರಣ ಇಷ್ಟೇ— ಎಲ್ಲರ ಮನಸ್ಸಿನ, ಮನಸ್ಸಿನ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕಿಂತ ತಲೆಯಲ್ಲಿನ ಆಲೋಚನೆ ಒಂದೇ. ಅದಂದರೆ ಬೇಗನೆ ಹಣ ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕು. ಇಲ್ಲವೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಕೋರ್ಸ್‌ಗಳಿಗೆ ಸೇರಬೇಕು. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಈ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಹೆಮ್ಮೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲರದ್ದು ನಾವು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಅಷ್ಟೆ.

ನನ್ನ ಶಿಕ್ಷಕ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಭಿನ್ನ ರೀತಿಯ ಫಲಿತಾಂಶಗಳನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಹಲವು ರೀತಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದ್ದೇನೆ. 10ನೇ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣ ಅಂಕ ಪಡೆದು, ಮುಂದಿನ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿ, ತಮ್ಮ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಮಟ್ಟ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತ ಹುದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಅತ್ಯುತ್ತಮ ದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿತ ಯಶಸ್ಸು ಸಾಧಿಸಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನೂ (ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲ) ಗಮನಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅಂಕ, ರ್ಯಾಂಕ್ ಯಾವುದನ್ನೂ ತಲೆಗೆ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳದೆ ಸಮಾಜಮುಖಿ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿ, ಕುಟುಂಬವನ್ನು ದಡಕ್ಕೆ ತಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಇದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮದವರ ಅಬ್ಬರ ಹೆಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ ಶೇಕಡಾ 90 ಅಂಕ ಪಡೆದ ಮಕ್ಕಳೂ ಈ ಅಬ್ಬರಗಳ ನಡುವೆ ನಗಣ್ಯರಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ವಂಚಿತರಾದ ಪೋಷಕರು ತಣ್ಣಗೆ ಕೊರಗುತ್ತಾರೆ.

ಅಂಕಗಳ ಹಿಂದೆ ಓಡುವ ನಾವು, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ವಿಕಸನದ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುವಲ್ಲಿ ಸೋಲುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಮುಂದೂಮ್ಮೆ ಬಾಳಿನ ಮುಸ್ಸಂಜೆಯಲ್ಲಿ ಮೆಲುಕು ಹಾಕಿದಾಗ ಅನಿಸುತ್ತದೆ— ಏನಾದರೂ ನನ್ನ ರ್ಯಾಂಕ್ ಹೋಲ್ಡರ್ ಮಕ್ಕಳು? ಎಲ್ಲಿ ಹೋದರು ನನ್ನ ವೈದ್ಯ, ಇಂಜಿನಿಯರ್ ಮಕ್ಕಳು? ಇವತ್ತಿನ ಹಲವು ಕುಟುಂಬಗಳು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿವೆ. ಮಕ್ಕಳ ಭವಿಷ್ಯ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಅರ್ಹತೆ ಅಗತ್ಯ. ಪ್ರಯತ್ನ ಮತ್ತು ನಿರೀಕ್ಷೆಯೂ ತಪ್ಪೇನಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದೇ ಮಾನದಂಡವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಪ ಸಂಬಳದ ನಡುವೆಯೂ ನೆಮ್ಮದಿಯ ಬದುಕು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಗುಂಪು ಒಂದೆಡೆ; ಲಕ್ಷ ಲಕ್ಷ ದುಡಿದೂ ದೂರದ ದೇಶದಲ್ಲಿ, ದೂರದ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಇ—ಮೇಲ್, ವೀಡಿಯೋ ಚಾಟಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೆತ್ತವರ ಆರೋಗ್ಯ ವಿಚಾರಿಸುವ ಗುಂಪು ಮತ್ತೊಂದೆಡೆ. ಈ ಎರಡೂ ವೈರುಧ್ಯಗಳ ನಡುವೆ ನಮ್ಮ ಬದುಕು ತೂಗುಯ್ಯಾಲೆ ಆಡುತ್ತಿದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಲ್ದೋಣ ಸ್ನೇಹಿತರ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಮೊದಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ. ಅವರ ಆಸಕ್ತಿಯ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಗುರುತಿಸೋಣ. ಅವರ ಆಯ್ಕೆ ತಪ್ಪು ಎನಿಸಿದಲ್ಲಿ ತಿದ್ದೋಣ. ಸರಿ — ತಪ್ಪುಗಳ ಮನವರಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಡೋಣ. ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸವೂ ಕೀಳಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವೂ ಅರಿಯೋಣ, ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಕಲಿಸೋಣ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದುದು ಮನುಷ್ಯತ್ವ, ಮಾನವೀಯತೆ. ಬದುಕಲು ಗೌರವಯುತವಾದ ಹಲವು ದಾರಿಗಳಿವೆ, ಹಲವು ಪದವಿಗಳಿವೆ, ಹಲವು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿವೆ. ಈ ಮೂಲಕ ಸಮಾಜವನ್ನು ನಾವೂ ಎದುರಿಸುವುದರೊಂದಿಗೆ ಮಕ್ಕಳೂ ಎದುರಿಸುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಲಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಂಕ, ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ, ರ್ಯಾಂಕ್‌ಗಳು ಜೀವನದ ಒಂದು ಭಾಗ. ಆದರೆ ಅವೇ ಜೀವನವಲ್ಲ. ಅವುಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ ಮತ್ತೊಂದು ಬದುಕಿದೆ. ಹಾಗೆಂದು ಉತ್ತಮ ಅಂಕ ಗಳಿಕೆಯ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸದೆ ಇರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅಭಿನಂದಿಸೋಣ. ಆದರೆ ಆ ಮೂಲಕ ಇತರ ಸ್ವರದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಪೋಷಕರಿಗೆ ನೋವಾಗುವಂತೆ ವರ್ತಿಸುವುದನ್ನು ನಾವು ತಪ್ಪಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಮದವರ ಸಹಕಾರ ಮತ್ತು ಪಾತ್ರವೂ ಬಹಳಷ್ಟಿದೆ. ಪರೀಕ್ಷೆ— ಫಲಿತಾಂಶಗಳ ಕುರಿತು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಗಳನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಲೇಖನ— ಚರ್ಚೆಗಳ ಮೂಲಕ ಶಿಕ್ಷಣ ನೀಡಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಮಹತ್ವ ನೀಡಿದರೆ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಸಮಾಜವನ್ನು ಕಾಡುವ ಖಿನ್ನತೆಯ ಜಾಲದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸುಲಭ.

ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಂತೆಯೇ ಈ ಎಸ್.ಎಸ್.ಎಲ್.ಸಿ. ಮತ್ತು ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ಪರೀಕ್ಷೆಗಳು ಎನ್ನುವ ಸಾಮಾನ್ಯೀಕರಣದ ನಿಲುವಿಗೆ ಮಾಧ್ಯಮ ದವರು ಬರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪರೀಕ್ಷೆ ಮತ್ತು ಫಲಿತಾಂಶಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅತಿಯಾದ ವೈಭವೀಕರಣ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕಿದೆ. ಮಾಧ್ಯಮ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ಇಂತಹ ಸಣ್ಣದೊಂದು ಆಲೋಚನೆ ಹಲವು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ, ಪೋಷಕರ ಆತಂಕ ಮತ್ತು ಖಿನ್ನತೆಗಳನ್ನು ದೂರ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ●

ಚಿತ್ರ: ರಂಜು ವಿ